

Καί, ὡς συνήθως, ἡ μὲν φωνή των εἰς μεγάλην ἐκορυφώθη βαθυδῶς, καὶ οἱ λιανοπολιταὶ ἐπὶ τὰς πύλας τοῦ Διὸς προσέφυγον καὶ πάλιν, ἄλλον μονάρχην θέλοντες, μονάρχην νὰ κινήται.

«Μὴ τοῦτον τὸν ἀνείσθητον, μὴ τοῦτον τὸν γελοῖον!
«Δὴς μας μονάρχην κραταῖον, ὃ Ζεὺς μεγαλοδότη!
— «Μ' ἐξεκοφάντα, καλοὶ», ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε, κλείων,
διὰ τῶν δύο του χειρῶν τ' ἀμβρόσιά του ὤτα.

«Μονάρχην σὰς ἐχάρισα! ἐκεῖνος δὲν σὰς φθάνει;
«σὰς δίδω ἄλλον. Ἔχετε ὑγείαν. Καὶ τοῦ χρόνου.»
Καὶ πελαργὸς καλλίπτερος ἐξ οὐρανοῦ ἐφάνη,
καὶ ἐπισήμως ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου.

Τὴ εὐτυχία! Ἐλαβον, λοιπόν, ὡς ἐποθεῖτο,
ἔχοντα πόδας καὶ πτερὰ καὶ ῥάμφοις βασιλεῖα.
«Ὁ ἄλλος ἦτον τύραννος, κακὸς», ἡ νεολαΐα ἐκραύγαζε, «καὶ τ' ὄνομα αὐτοῦ ἀπωλεσθήτω.»

Αὐτὸν δὲ εἰς τὰ κύματα ὡς εἶδαν καταδύντα,
«Σὺ, σὺ ἐπλάσθης, ἔκραζον, σὺ μόνος ἵνα ἄρχῃς.
«Εἴσαι τοῦ ἔθνους ὁ σωτὴρ, τῶν μοναρχῶν μονάρχης.»
— «Καλὸν» πλὴν μὴ φωνάζετε, ὁ πελαργὸς ἀπήντα.

Νὰ μὴ φωνάζουν ἔλεγε, καὶ ταῦτα πρὸς βατράχους!
Τὸν ἔπεινον τοῦ ἔφαλλον δεκαπλασιασθέντα ἐν ὅσῳ ἔλεγεν. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνος μετὰ τάχους διὰ τοῦ ῥάμφοις κυνηγῶν τοὺς ἀπειθεῖς ἐκέντα.

Αὐτὸ τοὺς δυστήρησεν. Ἀλλ' ἂν ἐμεμφιμοῖρουν,
ὁ βασιλεὺς τῶν ἔβλεπε ὀριμῶς, καὶ ἐπελέεα.
Οἱ δὲ ταρχυωδέστεροι ἂν στάσεις ἐπεγείρουν,
περιοδεύων, ἔτρωγεν ἐκείνους δέκα δέκα.

Τρόμος καὶ φόβος τὸν ὕγρον κατεῖχε τώρα τύπον.
Οἱ πελαργοὶ δὲν παίζουσιν οὐδὲ πολυκοιμῶνται.
Οἱ βράτχοι ἐστέναζον χρυσῶς, κ' ἐσιώπων,
καὶ ἤρχισαν τὸν κόπανον νὰ συγνοενθυμῶνται.

Καὶ πρὸς τὸν Δι' ἀνέκραξαν. «ὦ Ζεὺ κεραυνοπλήχτα,
«δὲν θέλομεν τὸν πελαργόν» πέρα πολὺ κινεῖται.»
Ἀλλὰ γαστρώμενος ὁ Ζεὺς τοῖς εἶπε: «Καλὴν νύκτα!
«Ἀλλοτε πρῶτον σκέπτεσθε, καὶ ἔπειτα ζητεῖτε.»¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Στοιχηματίζω ὅτι ἂν αὖριον ὁ Διευθυν-
τὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς πολί-
τας νὰ περιπατῶσι μὲ τὰ τέσσαρα εἰς τὰς ὀ-
δούς, θὰ εὐρεθῶσιν ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ ἀντι-
σταθῶσιν εἰς τὴν αὐθαίρετον ταύτην διαταγὴν,
θὰ τὴν παραβῶσι πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν
ἀνάγκῃ καὶ θὰ φονευθῶσι. (Ἀλφόνσος Κάρρ).

* Μοῦ εἶπαν: Μὴ 'ς τὴν ποίησι πλῆξῃς καὶ σὺ στεφάνι,
Ἀφοῦ σὲ ἄνθη ἀμάραντα τὸ χερί σου δὲν φθάνει.
Μοῦ εἶπαν: Καλὴτερα κρύφου βαθεῖα 'ς τὰ σκότη,
Παρὰ νὰ ἦται ὑπερνώς κ' ἄλλοι νὰ ἦναι πρῶτοι.
Εἶπα κ' ἐγώ: Ὁ Δούναβις τόσα βασίλεια βρέχει,
Κι' ὅπου περᾷ τὸ ῥεῦμά του ἀφίνει τ' ὄνομά του.
Πλὴν τὸ ποτάμι τὸ μικρὸ, ποῦ 'ς τὸ λαγκάδι τρέχει,
Κι' ἀνώδυνο κατακυλᾷ τὰ ταπεινὰ νερά του,
Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι περιττὸ καὶ ἀσκοπο 'ς τὴ φύσι.
Ἄν 'ς τὴ στενὴ του λαγκάδι ἄλγους ἀγροὺς ποτίσῃ!
(Δημήτριος Βικέλας).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Ὅρη τῆς Ἀττικῆς.

Τῶν ὁρέων ἀρχὴ εἶνε ὁ χωρίζων τὰ ὅρια τῆς
Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Κιθαιρῶν, ἀπὸ τοῦ βα-

Α. Α. Ρ. Ἰ. Παγκραδῆς.

σιλέως τῶν Πλαταιέων ἐπονομασθεῖς, οὔτινος ἡ
ὑψηλοτέρα κορυφὴ καλεῖται Ἑλλάτεια, ὑφόμε-
νος ἀπότομος περὶ τοὺς 4,000 πόδας, κρημνώ-
δης καὶ πετρώδης, γνωστὸς ἐκ τῶν περὶ θήρας
τοῦ Λέοντος, τοῦ Ἀκταίωνος καὶ τοῦ Οἰδίποδος
μύθων. Σπουδαίως δὲ διαφέρει τὸ ὄρος τοῦτο
τοῦ γείτονος αὐτοῦ Ἑλικῶνος· τοῦτον μὲν δμα-
λὸν καὶ εὐδατον παρεσκεύασεν ἡ φύσις ἀγαπη-
τὸν ἐνδιχίτημα τῶν ἀβρῶν Μουσῶν, ἐκεῖνου δὲ,
ὅπερ ἀντελάλει δεινὴν ἀνοσίου παιδοκτονίας ἀ-
πόπειραν, δι' ἣν δεινῶς ἐτιμωρήθη ὁ παιδοκτά-
νος πατὴρ καὶ ἡ συνένοχος μήτηρ, δὲν ἠδύναντο
καταλληλοτέρου τεμένους νὰ τύχωσιν αἱ Ἑριν-
νύες. Μία καὶ μόνη στενωπὸς ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ
ὄρους τούτου, αἱ τρεῖς ἡ δρυὸς κεφαλαὶ (νῦν:
Γυφτόκαστρον).

Μετὰ τὸν Κιθαιρῶνα εἰσελαύνει εἰς τὸ ἀνατο-
λικὸν τῆς χώρας ἄλυσις ἀδιαβάτων ἀποκρή-
μνων πετρῶν· εἶνε ἡ Πάρνης (καὶ ὄχι ὁ Πάρ-
νης), ἰσοϋψὴς τῷ Κιθαιρῶνι (νῦν Ὀξιά), ἐφ' ἧς
ἔκειτο τὸ ὀνομαστὸν φρούριον τῆς Φυλῆς, οὔτι-
νος σώζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρεῖπικα. Διήκει δὲ τὸ
ὄρος τοῦτο μέχρι τῆς Ῥαμνοῦντος. Ἐπὶ τῆς
κορυφῆς αὐτοῦ ἔκειτο τὸ ἄγαλμα καὶ βωμὸς
Παρθενίου Διὸς, ὁπόθεν ἐνόμιζον ὅτι δύνανται
νὰ προλέγῃσι τὸν μέλλοντα καιρόν.

Ἡ ἐραν τῆς Πάρνης ὑψοῦται ὁ Βριλησσός ἡ
τὸ Πεντελικὸν ὄρος (Πεντέλη), πλούσιον λατο-
μεῖον λευκοῦ μαρμάρου.

Τούτῳ ἀκολουθεῖ πρὸς Ν. ὁ Ὑμηττός (Τρε-
λὸς), 3,000 πόδας ὑψηλός, ἐφ' οὗ θάλλει πορφυ-
ροῦς ὁ εὐώδης θύμος καὶ ἄφθονον καὶ καθαρὸν
ἀποταμιεύει ἡ ἐργάτις μέλισσα τὸν καρπὸν τῆς
φιλοπόνου ἐργασίας αὐτῆς, τὸ διάσημον τοῦ Ὑ-
μηττοῦ μέλι. Τὸ νότιον τούτου μέρος καλεῖται
ἀνυδρος ἡ μικρὸς Ὑμηττός (Μαυροβοῦνι) καὶ
περατοῦται εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ζωστήρα. Ὁλο-
πόρφυρον φαίνεται τὸ ὄρος τοῦτο κατὰ τὴν δύ-
σιν τοῦ ἡλίου ἕνεκα τοῦ θύμου, δεινῶς οὕτως
ἀντιτιθέμενον πρὸς τοὺς ἀποτόμους τοῦ Πάρνη-
θος βράχους καὶ τὰς ὑλώδεις τοῦ Πεντελικοῦ
κορυφάς.

Μεσημβρινώτερον δὲ τῆς Πάρνης προβάλλει
πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ, καταδυόμενον ἐν αὐτῇ,
ἐνθα τὸ ἀκρωτήριον Ἀμφιάλη, ἀναφαίνεται ἐπὶ
τῆς ἀντίπερα παραλίας τῆς νήσου Σαλαμῖνος,
ὄρος ὀνομαστὸν, ἐφ' οὗ βάρβαρος ἡγεμὼν, τῆς
υποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμήσας, ἐκά-
θησεν ἵνα ἴδῃ τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας ἀνδρα-
γαθοῦντας, ἀλλ' εἶδεν αὐτοὺς δεινοπαθοῦντας·
εἶνε ὁ Αἰγάλεως καὶ ἐπ' αὐτοῦ κάθηται ὁ Ξέρ-
ξης, καὶ ἐμμανὴς ἰδὼν τοὺς στόλους αὐτοῦ κα-
ταποντιζομένους ὑπὸ δρακὸς ἐλληνικῶν πλοίων,
τοὺς δὲ βαρβάρους ὑπηκόους του κηδευομένους
ὑπὸ τῶν κυμάτων τοῦ Ἐλευσινίου κόλπου, ἀ-
πῆλθε ταπεινὸς καὶ ἄσχημος, διδαχθεὶς τὸ δί-
δαγμα, ὅπερ οἱ Ἕλληνες τοσάκις ἐδίδαξαν τοὺς